

Maja M. Šiprak Brletić

TKO ZNA

nemoj se dvoumiti
priđi
žena sam koja snove u stvarnost pretvara
toliko ti bliska po snovima
dok želju u ljubav pretvaram,
raširenih ruku i otvorena pogleda
rušim ograde i dodirujem strahove

tko zna

možda sam cesta koju odavno tražiš
tajanstvena i dovoljno luda da ti pružim putene usne od nara,
dok iza kapaka sakrivam nedosanjanu strast
koja se tek nazire iza nemirnog pogleda
iskričave i potisnute želje

misli nam se ionako dodiruju,
šprepliću
u tom prepoznatljivom svijetu, čežnjom zatečenom
strašću iscrpljenom
oslušujem ritam tvojeg bila
osjećam tvoj dah
da
posvuda te ima

ČUDNO

čudno koliko te volim u nadolazećoj misli i tišini
noćas za tren sva budem tvoja
a onda
misao me zaledi
i pogled zastane obješen o zid
pa tako trajem i trajem neko vrijeme
ničija i nizašto

izgubljena sam negdje u zatomljenom impulsu želja
i čežnji kad mislim o tebi
kako je zapravo sve drukčije
putanja osjećanja se mijenja
i strah da te imam i strah da te nemam isti je
isprepliće se

tražim u tebi spokoj svojih nemira
mir koji nastupa kao iskušenje svih preokreta
i kad kišiti počne tamo negdje na sjeveru
želim da mi dušu cjelivaš riječima ljubavnim
da mi pričaš nešto sasvim nevažno
bilo što,
samo da si tu

ŽELIM TE

ulovim se često kako mi misli lutaju u tvoj svijet
i želja se za tren probudi, pa raspustim kosu
i koraknem nesigurno u tvoje čvrste ruke
dlanom ti nježnim dodirnom lice
a prstom po obrazu ispišem - želim te

i uvijek iznova taj prvi dodir tvoje postojanosti
oblikuje me u ženu punu strasti
i želje da me tetoviraš svojim ugrizima
da me obilježiš svojim dodirima
povlačeći me na usne svoje
ljubeći me divljački grubo i nježno istovremeno
pokrećući želju da se prepustim čarima tvojim

željom pokrenuto uzbuđenje raste svakim novim dodirom
a samopouzdanjem oduzimaš moć kontrole moje
istovremeno se uvlačeći u svaku poru mene
stapajući se s ylažnim, nemirnim tijelom

NEKOPRATI

OPORUKA

ne kopaj mi grob i ne stavlaj u besmisao
ne želim nikakvo obilježje kad umrem
niti križ, niti svijeću, niti ime
ništa ne želim
zašto da mi ime trune na nekom drvenom križu,
ili blijedi uklesano u mramor

spali me
u pepeo pretvori,
popni se na Brestovski most i zagledaj u daljinu
prospi me
mene u prah pretvorenu, prahu taj iz kojeg sam potekla

tada bit ću slobodna
poteći ću rijekom
tiha i nijema kroz mjesto djetinjstva posljednji puta proći
prožuboriti gradom za koji me cijeli život veže
pa tamo na ušću Savom dalje do Dunava i mora otploviti
. . . . stopiti se s oceanom
i konačno slobodna svih okova biti

LICEM U LICE

stani pred mene bez riječi

Licem u Lice

pogledaj me, a i sve dane

od kojih si križni put napravio

svaki moj stih čavlom zakucao

na raspelo

želiš li zaista biti poput većine

prošetati mojim danima

i umornim stihovima napojiti dušu

a onda

nijemom vječnosti

u sebi pred sobom me zanijekati

poljupcem izdati pred svima

praznih ispruženih ruku

ostaviti gomili

da me kamenuje stihovima

L I L I T H

Možeš ti svjesno negirati Lilith u sebi
praviti se zadovoljnom iza kulise braka
sigurnosti..prividnog mira
zatumljujući Ženstvo i poriv u sebi
iluzijom vanjskog blještavila

U noćima besanim..sledit će te saznaje
kako nema veće kazne
za Ženu
od one za potpunim predavanjem a ne imajući kome
dok budna ležiš svjesna praznine
dočekujući sunce koje će okupati
tvoje nago...dodira željno tijelo,
omamljeno slatkim trncima koji ti niz prepone klize
a bedra se i nesvjesno šire . .

Iskon se u tebi budi
.....želiš biti pročitana,
svoje misli smjestiti pod pasku zrelog muškarca,
koji zna kako te dovesti pred gotov čin
uzeti te i iskonom iscijediti strast . . .

Osvještena saznanjem
obeshrabreno udišeš misao
kako je bolje biti sama,
nego pored onog koji je za tebe prazan
pa te svojom prazninom nagnao
da se još usamljenijom pored njega osjećaš

NE KOPIRATI

NE POSTOJIM

Šapnem ti često kako ne postojim u ovome svijetu
ali moram dalje do kraja vremena,
pa koraknem tamnom polutkom svojih snova
tražeći u maglama vječnosti nešto izgubljeno davno.

Koraknem dalje i pronađem jecaj
znak koji si mi kriomice ostavio,
da ga slijedim ne bi li te jednom ipak pronašla.

Jer
Tebe sam tražila u mnogim očima
obojanim čežnjom u probdjevenim noćima

Daj mi da provirim ponovno kroz okno prošlosti
kako bih ugledala prigušeno svjetlo kroz prašinu u očima
.....da osjetim strast i čežnju
jer oduvijek sam te željela onim iskonom zatomljenim u svima nama.

Oslobodi me tugom nasmijanih sutrašnjica
oslobodi me vječnosti zaborava
i svakodnevnice opustošene mojom maštom.

LUKA U KOJOJ VEŽEM SVOJE SNOVE

praznina
koju poželim vidjeti u tvojim zjenicama
više od tihog mirenja i ravnodušnosti
u koju toneš
tonemo . . .
padamo u bezdan
unaprijed te optužujući za sve one dane
u kojima te neće biti
zbog odsutnosti Tvojih misli
u mojem pogledu

tvoje zjenice su kao veliko more
i jedina luka u kojoj sam vezivala sve svoje snove
dostatne da obasjaju dan jedne Žene
dovoljno osunčan i lijep
da nikad ne odem iz tvojeg vidokruga
ne bi li zanijekala
u sebi
zanos novom daljinom
želju za ponovnim odlaskom
lutajući bespućima moje proklete duše
razapete između realnosti i snova

odlasci su jednostavni kad se malo gubi
ali ulog na ovoj zajedničkoj pozornici Života
prevelik je
dok u mislima pripremam neku novu predstavu
kao opravdanje za ponovni odlazak
i povratak
jer od tebe ne odlazim i kad bježim
uvijek se vraćajući vidokrugu tvojih zjenica
kao jedinoj luci u kojoj vežem svoje snove

SVE ŠTO ŽELIM

kad svijet ovaj zamijenim nekim novim rajem
bit ću vjetar što miluje ti lice,
poigravajući se pramenom kose,

bit ću uspomena u srcima svih vas koji ste me voljeli
i u srcu sačuvali,
ili trava rosna kojom jutrom ranom hodaš,
sjećajući se mojeg osmjeha
okupanog jutarnjim praskozorjem na istoku

bit ću cesta na koju si slučajno zalutao noću,
tražeći najsjaniju zvijezdu u mliječnoj stazi
kako bi mi se osmjehnuo
prije nego ti san dotakne vjede

usamljeni putnik u zadnjem vagonu mogla bih biti
kojem ćeš usput na izlasku osmjeh spontano ponuditi
i za pozdrav mahnuti

kad ovaj svijet zamijenim nekim novim rajem
ne želim cvijet, kamen il' svijeću,

sve što bih željela, može u djelić misli stati
naprosto se osmijehni
svaki put kad me se sjetiš

TI NE TREBAŠ MENE

Ti ne trebaš mene,
oduvijek sam to negdje u podsvijesti znala
ostat ću samo jedan prepoznatljivi titraj u tvojoj svijesti
jedan neobično emotivan iskreni svijet u tvojim mislima
sjena žene u tvom sjećanju
koja nije pristajala niti jednom tvom okviru

Pitam se,
jesi li uopće razmišljao gdje me zapravo smjestiti...
nisam bila dovoljno profinjena za tvoj svijet
nisam bila dovoljno snažna ili pak nježna
dok su se u moje zjenice slijevala sva svitanja i sumraci
sve boje, mirisi i uzdasi, svi vjetrovi i stihovi ikad izrečeni
zapleteni u mojoj kosi.

Nježnost koja se svakog dana za tebe radala
sa smirajem dana polako je jenjavala
mada još itekako prisutna negdje iza sklopljenih vjeđa,
jer u tebe vjerujem i kad nisi tu